SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 4. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 17 Februari 1907. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 27:e Årg.

Eugen d'Albert.

För tjugutvå år sedan tillkännagafs här att den då redan ryktbare pianovirtuosen Eugen d' Albert, som på våren medverkat vid en filharmonisk konsert i Köpenhamn, skulle låta höra sig äfven i vår hufvudstad. Denna tidning införde derför på förhand den unge konstnärens porträtt jemte biografiska notiser om honom. Emellertid måste han, nervös och ansträngd af mycket konserterande, inställa Stockholmsbesöket den gången. I nästa månad lära vi dock på tre konserter, d. 4:e, 6:e och 8:e mars, ändtligen få göra bekantskap med den berömde pianisten, som då äfven spelar några af sina egna kompositioner. Genom den svenska impresarien E. Gellin har Eugen d'Albert engagerats för dessa konserter, till hvilka biljetter redan började säljas förra hösten och hvilka alltsedan stått annonserade i tidningarna. Allt det der tyder på något stort och märkligt; i musikvärlden finnas väl också få som icke känna till namnet d'Albert. Länge har han varit mest bekant som konserterande pianovirtuos, men under senare tid har han gjort sig mycket bemärkt som kompositör till operor, kammarmusik etc. äfvensom för den af honom ypperligt redigerade upplagan af Beethovens sonater.

Efter Anton Rubinstein har väl ingen pianovirtuos varit så berömd som d'Albert, icke blott genom mästerskap i tekniskt hänseende — vår tid är rik på medtäflare härutinnan — utan äfven i smakfull behandling af instrumentet och genialisk uppfattning. En hans biograf har karakteriserat hans konstnärlighet sålunda: »På underbart sätt förenar d'Albert objektiv behandling af det konstverk han utför med starkt utpräglad egenart hos hans rika individualitet. En framstående egenskap hos pianisten d'Albert är hans högt utvecklade stilkänsla och universalitet, hans förmåga att likasom bygga en andelig bro mellan tonsättaren och åhöraren. Man måste höra d'Albert utföra verk af Seb. Bach, Beethoven, Schumann, Brahms, Chopin och Liszt för att rätt kunna förstå och uppfatta hans mäktiga personlighet.» I afseende på det absoluta virtuosskapet har d'Albert sjelf en gång yttrat sig på följande sätt: »Jag finner ej att man i afseende på föredraget eller öfverhufvud de musikpedagogiska principerna kan uppställa några grundsatser och regler. Förmågorna äro så olika, och der »den heliga elden» fattas, der kan ej heller någon lärare uträtta någonting. Man gör bäst i att afhålla menniskor från pianospelandet. Verkliga talanger skola bryta sig sin egen bana. Utbildning af sådana pianister, som endast blifva virtuoser, lönar verkligen icke mödan. I stället för dessa hafva vi nu för tiden en skön uppfinning — det automatiska pianot.»

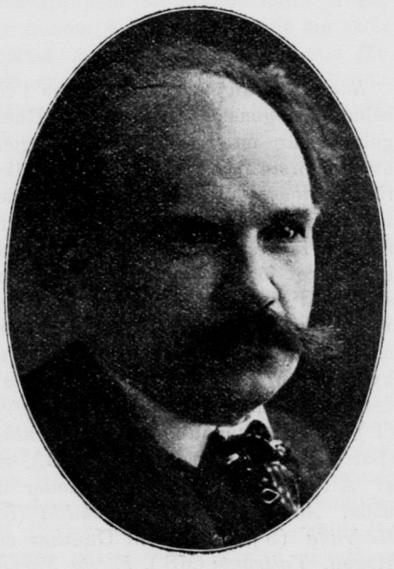

Eugen d'Albert.

Eugen d'Albert, som äfven har förnamnen Francis Charles, är född d. 10 april 1864 i Glasgow, son af en musiker och danskomponist Charles d'Albert (f. 1809 nära Altona, d. 1886 i London.) Fadern var af fransk, modern af tysk härkomst. Den unge Eugen blef frielev vid »National training school» i London och hade der till lärare i pianospelning den ansedde pianisten Ernst Pauer. För sin utomordentliga talang äfven som komponist erhöll han 1881 Mendelssohn-priset. Samma år i februari spelade den sjuttonårige ynglingen Schumanns pianokonsert i Kristallpalatset och i oktober en egen första pianokonsert på en i London af Hans Richter gifven konsert. Eugen d'Albert, som fann mindre gynsamma förhållanden för sin utveckling i England, följde nu med glädje Richters uppmaning att resa med honom till Wien. Dermed var d'Alberts karriär i Tyskland öppnad. Det var der i synnerhet två musikmästare som i hög grad bidrogo till den unge tonkonstnärens utveckling och framgång. Den ene var Johannes Brahms, som med stigande intresse följde hans kompositoriska verksamhet och särskildt säges ha funnit mycket värde i hans *Suite* för piano, utgifven såsom opus 1. Den andre var Franz Liszt i Weimar, hos hvilken han studerade i två år. Ef-

ter slutet af dessa uppträdde han på en egen konsert i Berlin och väckte den största uppmärksamhet. Under konsertresor i Europa och Amerika befästade han alltmer sitt anseende som en pianist af första rangen. Under de första tio åren af hans verksamhet framträdde mer det virtuosmässiga men sedan trädde teknikern tillbaka för konstnären, han blef, som det sagts, alltmer tänkaren och poeten vid flygeln. Följer man med den nutida kritiken öfver d'Alberts spel, så är denna vanligen superlativt berömmande, någon gång kan man hos honom anmärka, säkert då han varit mindre väl disponerad, något för mycken kraft i föredraget. Eugen d'Albert har ej haft sinne för lärarekallet ej heller för dirigentverksamhet och endast haft anställning som kapellmästare i Weimar 1895. Han föredrager att egna sig åt komposition och konserterande, ensam eller jemte sin fru, den utmärkta f. d. operasångerskan Hermine Fink, med hvilken han gifte sig 1895. Han är sedan flera år bosatt i Sachsenhausen nära Frankfurt am Main.

Betrakta vi nu Eugen d'Alberts kompositoriska verksamhet, så må sistnämnas hans operor, emedan han på senare tid mest arbetat på verk för scenen. Att börja med sådana för orkester ha vi att nämna: *Uvertyrer* till »Hyperion» och Grillparzers »Esther (op. 8) samt *Symfoni*, F-dur (op. 4); för piano och orkester: *2 Pianokonserter*, H-moll (op. 2) och E-dur (op. 12); Kammarmusik: 2 *Stråkkvartetter*, A-moll (op. 7) och Ess-dur (op. 11); en *Violoncellkonsert* (op. 20); för piano 4 händer: *Walzer* (op. 6); för piano solo: *Suite* (op. 1), *Acht Klavierstücke* (op. 8), *Sonat*, Fiss moll (op. 10), *Vier Klavierstücke* (Walzer, Scherzo, Intermezzo, Ballade op. 16); flerstämmiga sånger: Körverket »Der Mensch und das Leben», för 6-stämmig kör och orkester (op. 14), *Manskörer* (op. 23); för en röst *Konsertscenen* »Seejungfräulein» för sopran och orkester; en mängd *Solosånger* (op. 3, 9, 13 17—19, 21, 22).

Eugen d'Alberts första opera var *Der Rubin*, med text af honom sjelf efter Hebbels dramatiska berättelse. Denna, på hvilken han arbetat från 1886 till 1891 med flere afbrott, uppfördes första gången i Karlsruhe 1893 med mycken framgång, omarbetades sedan för Prag, då en balett tillfogades. Hans nästföljande verk för scenen var *Ghismonda*, text efter Immermann af honom sjelf. Vid dennas premiär i Dresden 1895 blef den af kritiken högst ogynnsamt bedömd och gafs ej vidare. Derefter följde *Gernot*, 1897 en enda gång gifven i Mannheim med hans fru, Hermine Fink, i kvinnliga hufvudrollen. Det derpå följande lilla lustpelet *Die Abreise* vann vid premiären i Frankfurt am Main 1898 varmt emottagande och har blifvit en repertoaropera i Tyskland. Äfven operan *Kain* (text af Bulthaupt) från samma tid har godt öfver flera tyska scener. Mindre lycka gjorde han med *Der Improvisatör* (efter H. C. Andersen och Victor Hugos drama »Angelo, tyrann af Padua»), uppförd 1902 i Berlin, och den stora musikdramen *Tiefland* i 1 förspel och 3 akter (text af Guimera och R. Lothar) som först uppförd på nya tyska teatern i Prag, nov. 1903, blef mycket hårdt bedömd. »Vi önska», säger efter dess uppförande en kritiker, »att d'Alberts genius ur »Tieflands» ruiner uppsvingar sig till de höjder der skönhet, natur och sanning äro fria» Han måtte ock ha gjort detta med sitt lilla 1:aktslustspel *Flauto Solo*, med text af H. von Wolzogen, ett verk, som hade sin premiär i Prag 1905 och säges innehålla förtjusande musik. Handlingen är från Fredrik Wilhelm I:s tid, och hans son, sedermera Fredrik den store, deltager i handlingen, båda dock under andra namn.

Då vi omnämnt d'Alberts maka, f. Fink, vilja vi äfven nämna att han varit gift två gånger förut, först 1884 med Louise Salingré, dotter till en författare af flere Berliner-farser, sedan 1892 med den berömda pianisten, fru Teresa Carreno, hvilket äktenskap upplöstes genom skiljsmessa 1895.

Vid d'Alberts konserterande här, som vi motse med högsta intresse, stå följande hans kompositioner på programmen: »Serenata», H-dur, »Scherzo», op. 16 n:o 2, »Valse» op. 16 samt en bearbetning, »Passacaglia», C moll, af J. S. Bach.

Ragnarök.

(Götterdämmerung).

Musikdrama i 3 akter med förspel

af

Richard Wagner.

Textinnehåll.

Ragnarök utgör »tredje dagen» i Nibelungenringens musikdramer — »Rhenguldet» är en förafton till trilogien, hvars första dag utgöres af »Valkyrian», den andra af »Sigfrid», den tredje af »Ragnarök». Af personerna i alla fyra dramerna förekommer Wotan i de tre första, Brynhilda i de tre sista, Nibelungen Alberik i alla utom »Valkyrian», Rhendöttrarne i första och sista, valkyrian Valtraute i »Valkyrian och Ragnarök». Personerna i den sist nämnda äro följande: *Sigfrid* (T), *) Gibikungen-konungen *Gunther* (Bar.), hans halfbroder *Hagen* (B.), son af Alberik och Grimhilde, moder till båda, *Alberik* (Bar.), *Brynhilda* (S.), *Gudruna* (S), syster till Gunther och Hagen, *Valtraute* (MS.), *Första Nornan* (A.), *andra N.* (MS.), *tredje N.* (S), Rhendöttrarna: *Woglinda* (S.), *Wellgunda* (MS.), *Flosshilda* (A.). Män och kvinnor.

*) Bokstäfverna inom klammer utmärka sångstämman: T = tenor; B = bas; Bar = baryton; S = sopran; M S = mezzosopran; A = alt.

Förspelet. *1:a scenen.* Valkyrieklippan. Scenen är densamma som i slutet af Sigfrid. Natt. Ur djupet i bakgrunden slår eldsken upp. De tre nornorna sitta, den äldsta under en tall i förgrunden, den yngre på en stenbänk vid klippgemaket, den yngsta på ett klippblock i bakgrunden. De sjunga om händelserna i de föregående dramerna och kasta till hvarandra ett gyllene rep, som fästes än på stenar än på trädgrenar. Andra nornan spänner det till slut så hårdt att det brister. Förskräckta fara de upp och slingra den brustna tråden om hvarandra, sjungande: »Förbi, eviga vetskap! Ej mer världen visdom vi ge! Dit ned, till modern, dit ned». (De sjunka ned och det dagas fullständigt).

2:a scenen. Sigfrid och Brynhilda träda ut ur stengemaket; Sigfrid i full rustning, Brynhilda ledande sin häst vid tygeln, sägande: »Till nya dådverk, dyre hjälte, min kärlek ej kedje dig här!» Sigfrid uttalar sin glädje öfver att han vunnit Brynhilda, som han gifvit sin tro, och skänker henne till trohetspant sin ring, som han eröfrat då han dräpte den vilde draken. Efter ömsesidiga kärleksbetygelser tager Sigfrid farväl och leder hästen ned för klippbranten.

Första akten. *1:a scenen.* Gunthers kungaborg vid Rhen, fullständigt öppen åt bakgrunden. Fri strandplats åt floden. Klipphöjder begränsa utsikten. *Gunther* och *Gudruna* sitta i högsätet. Framför dem ett bord med dryckeskärl. *Hagen* sitter vid sidan af bordet. Han säger sig afundas Gunther, »den som äkte nämnde», men denne svarar att mot hans »förstlings lott» vann brodern Hagen vishet »till lön», hvarför han rosar hans råd. Hagen beklagar att Gunther är »kvinnoarm» och att Gudruna är utan man. Ett vif han vet som skulle passa brodern, nämligen Brynhilda, en härlig mö, som bor på en klippig höjd af lågor omgifven. Han berättar om Völsungen Sigfrid, Sigmunds och Siglindes son, som dödat den på Nibelungens skatt rufvande draken, den skatt, hvarmed »man har världen i våld, om rätt man bruka den vet». Gunther misströstar om att mäkta vinna Brynhilda, men Hagen svarar: »Bragte Sigfrid dig bruden hem, blefve ej Brynhilda din?» Och Sigfrid, det vore en man åt Gudruna! Men kommer han till borgen, skulle hon ej glömma att bjuda honom den kryddade dryck, som kommer honom att glömma en mö, »om hon stått honom när». Hagen går till stranden och får se en båt på floden med man och häst; han ropar inåt salen om hvad han sett och säger: »Sigfrid är det, visst ingen annan!» Han tillropar nu mannen på floden, frågande

hvart han ämnar sig. Det är Sigfrid som nu svarar att han vill gästa »Gibiks ädle ättling», hvarpå Hagen bjuder honom välkommen till dennes kungasal. Sigfrid landar och Gunther går ned till stranden. Gudruna betraktar med öfverraskning Sigfrid, och då männen inträda i salen skyndar hon, häftigt upprörd, in i sitt gemak. Dess förinnan ser man Sigfrid, stödjande sig vid sin häst, utanför hallen, och då han frågar efter Gibiks son, helsar honom Gunther såsom densamme, bedjande honom stiga in. Hagen tager emot hästen, och sedan han bortfört honom inträder han jemte Sigfrid och Gunther i salen. Denne ber Sigfrid gästfritt anse som sitt eget, hvad här han ser. »Ditt är min arfdel, land och lydfolk». Sigfrid ger till svar att han eger hvarken »land eller lydfolk, härd eller huld», endast det svärd han sjelf smidt. Hagen infaller då att man nämnt honom som herre till Niblungaskatten, hvarpå Sigfrid genmäler att han detta glömt, »så aktar han gagnlöst guld.» Det enda han behöll var töckhjälmen och en ring, »den en ädel mö aktar». Hagen närmar sig sidogemaket och öppnar dörren, då Gudruna framträder med fyldt dryckeshorn och nalkas Sigfrid, välkomnande honom. Han tömmer det »för Brynhild trogen», men genom dryckens trollmakt blir han genast förälskad i Gudruna, hvilken han nu vill »bjuda förbund». Denna sänker hufvudet, likasom kännande sig ovärdig, och lemnar salen. Sigfrid frågar om Gunther har ett vif, och då han nekar dertill, ger han anvisning på Brynhilda, hvars minne han nu förgätit. Om Gunther vill ge honom Gudruna, så skall han bringa honom Brynhilda. Genom hättan skola de snart »skifta skepnad och hamn.» De svärja nu hvarandra fostbrödralag, rista sina armar med svärden och låta blodet drypa i dryckeshornet, som räcks dem af Hagen, och tömma det sedan. Hagen får nu hålla vakt öfver hallen; Gunther och Sigfrid gå ner till floden och segla bort.

2:a scenen. Valkyrieklippan såsom i förspelet. Brynhilda sitter framför klippgemaket, betraktande och kyssande Sigfrids ring. Plötsligen får hon höra ljudet af en löpande lufthäst och Valtrautes stämma, på afstånd helsande henne. Hon springer upp och tager emot systern, bjudande henne ställa hästen i dälden. Glad utropar nu Brynhilda: »Så vågade, Brynhilda till gunst, Valfaders bann du bryta?» hvarefter hon prisar den kärlekslycka hon nu vunnit. Valtraute framför nu sitt ärende. I Valhall sitter Wotan sorgsen med spjutets spillror i sin hand och kring honom i »häpnad och bäfvan bleka gudar.» Blott deri se de räddningen: »Om djupets döttrar fingo tillbaka sin röfvade ring; fri från edens makt då vore gud och värld» Valtrante har nu kommit att begära ringen af Brynhilda, som dock nekar att lemna ifrån sig Sigfrids kärlekspant. Under utropet: »Ve mig, ve dig syster, Valhalls gudar ve!» Skyndar hon ned i dälden och rider bort. Skymning har inträdt. Eldskenet kring branten lågar starkare. Man hör från djupet Sigfrids hornsignal. »Sigfrid!» utropar Brynhilda, jublande. »Upp till hans möte att famnas af min gud!» Hon ilar till branten. Sigfrid hvars ansikte till hälften döljes af töckhjälmen uppträder i Gunthers gestalt. Brynhilda viker förfärad tillbaka, utropande: »Försåt — Hvem trängde hit?» När hon frågar, hvem han är, svarar Sigfrid med förställd röst; »En Gibikung jag är. Till Gunthers stolta gård som fru du följa skall!» Brynhilda ser häruti Wotans straffdom men söker skydda sig med att sträcka fram och visa ringen. De brottas nu om den, och Sigfrid rycker den till sig utropande: »Nu är du min! Brynhilda, Gunthers brud, unna mig ditt gemak!» Halft vanmäktig går hon in i gemaket. Sigfrid, dragande svärdet, utropar med sin naturliga stämma: »Nu Nödung, vittne du att ärbart brud jag vann. Att brödratrohet bevaka, du skilje mig från Gunthers vif.» Han följer efter Brynhilda.

Andra akten. Strandplats. Utanför Gunthers hall, dit åt höger en ingång leder. Till venster strand vid Rhen; i bakgrunden en höjd med offerstenar åt Wotan, Fricka och Donner. Hagen sitter med spjut och sköld sofvande framför hallen i månskenet. Alberik sitter nedhukad, med armarna om hans knän. Han yttrar nu: »Hagen, min son! Du sofver, hör ej den som ro och hvila svek.» Hagen svarar sakta med stirrande ögon: »Jag hör dig du slemma svartalf, hvad har du väl min sömn att säga?» Alberich manar nu honom att med all makt söka eröfra ringen. »Vår gyllne ring, vår makt måste vi rädda» så att ej ringen återgår till »Rhendjupets slingrande mör» Hagen ber honom bida i ro, sägande sig skola komma att ega ringen. Alberik försvinner småningom, bjudande honom svärja derpå. Solen går upp och speglar sig i floden.

Sigfrid träder plötsligen fram bakom ett buskverk nere vid stranden. Han har sin egen gestalt utom att han bär töckhjälmen, som han nu tar af sig och hänger vid gördeln.

»Hallå, Hagen!» utropar han, »ser du mig komma?» — »Hej, Sigfrid, du snabbe hjälte, re'n brusar du hit?» Sigfrid talar om att han i hast lemnade Brynhildas brant och »töfvande följer det par, som snart här landa tör.» Han frågar så efter Gudruna, som träder ut från hallen, och berättar för dem båda hur han band Brynhilda. Då Gudruna frågar, om han gälde för hennes man, sedan han i Gunthers skepnad betvingat henne, svarar Sigfrid, pekande på sitt svärd: »Mellan öst och väst står nord, så nära var Brynhild min famn.» De vandrade sedan genom dimhöljd dal till skeppet, der Gunther hastigt bytte skepnad med Sigfrid. Hagen, som spejar utåt floden, ser i fjärran ett segel och uppmanas då af Gudruna att samla männen samman till bröllopsfest, sjelf skall hon därtill kalla sina fagra tärnor. Sigfrid följer henne in i hallen.

Hagen, stående på höjden, blåser nu af alla krafter i ett tjurhorn. Hornlåtar svara från alla håll och nedifrån dalen storma fram beväpnade män. På deras frågor, om fara det är, om strid det gäller eller Gunther är i nöd, svarar Hagen att han »förer hem en friboren mö», dertill förhjelpt af hjälten Sigfrid, och männen uppmanas nu att reda till slaktoffer, sedan skola de få höja sina horn med mjöd och vin. Männen utbrista i skratt öfver att »Hagen den bistre så lustig sig ter.»

Gunther och Brynhilda nalkas i båten. Då de landstiga, slå männen jublande sköldarne samman, ropande: »Hell, hell dig Gunther och hell din brud!» Hagen drar sig i bakgrunden. Gunther leder Brynhilda vid handen, som följer honom blek och med sänkta blickar. De gå fram emot hallen, derifrån Sigfrid och Gudruna med sina tärnor träda dem till mötes. Gunther helsar dem i det han yttrar: »Två sälla par mig lyster att prisa; Brynhild — och Gunther, Gudrun — och Sigfrid!»

Brynhilda rycker till, blickar upp och får se Sigfrid. Hon släpper Gunthers hand, tar häftigt upprörd ett steg mot Sigfrid, men viker förfärad tillbaka, betraktande honom med stel blick. Alla äro slagna med förvåning och folket frågar, hvad som är å färde. Sigfrid, går lugnt fram till Brynhilda, sägande: »Hvad räds Brynhildas blick?» — Brynhilda, sig sjelf knappt mäktig, svarar; »Sigfrid . . . här . . . Gudruna?» — Sigfrid svarar: »Ja, Gunthers milda syster, gifven åt mig som Gunther åt dig.» — Brynhilda utbrister: »Jag . . . Gunther . . . du ljög. För ögat blir natt.» Hon vacklar och stödes af Sigfrid. Åter kommen till sans får hon se ringen på Sigfrids finger och utropar; »Ha! — min ring, på denna hand. Han . . . Sigfrid?» Hon fortfar med tillkämpadt lugn: »Jag en ring skådar på din hand. Ej dig den tillhör, byte blef den». Hon pekar på Gunther — »denne man! Hur kom du dertill att bära den nu?» Sigfrid, som uppmärksamt betraktar ringen, nekar att han fått den af Gunther, som ock säger att han ingen ring gifvit. Brynhilda utbrister häftigt: »Ha! — Denne var det som tog min ring till rof: Sigfrid, du trolöse tjuf!» Sigfrid svarar att han tog den ej af en mö utan af draken i nidhålan. Hagen träder emellan, yttrande till Brynhilda: »Om du den åt Gunther gaf, så är den hans, och Sigfrid den vunnit med list, som den lömske försona skall». Brynhilda åkallar nu de heliga gudarna att »straffa med blodsdom

svartaste svek», Gunther söker lugna henne, men Brynhilda utropar: »Vik bort du falske. Veten det alle. — Ej han — den mannen der äktade mig.» Män och kvinnor utbrista då frågande: »Sigfrid? Gudruns gemål?» Sigfrid bedyrar, att han ej brutit det fostbrödralag han svurit med Gunther. »Nödung, mitt svärd, värnat min trohetsed. Mig skilde stålets skärpa från detta vrånga vif». Brynhilda nekar att så skett. Gunther, Gudruna och männen uppfordra Sigfrid att förklara sig. Denne vill med ed bekräfta sanningen af sina ord. Hagen håller fram sitt spjut och Sigfrid lägger två fingrar derpå, begående eden, sägande att honom må döden drabba om han bröt fostbrödraed. Brynhilda, lågande af vrede, störtar in i ringen, läggande sina fingrar på spjutets spets, i det hon säger: Spjutudd, akta mitt ord! Jag din skärpa signar att honom såra, denne som mened svor.» Sigfrid ber Gunther hägna sin hustru, »den vilda bergamön.» Han vänder sig till männen, uppmanande dem att följa till fest, ungmörna att rusta till bröllop. Han slår muntert sin arm om Gudruna och drager henne in i hallen. Männen och kvinnorna följa dem.

Brynhilda, Gunther och Hagen dröja kvar. Brynhilda, klagande öfver den sorg och skymf hon lidit, frågar slutligen: »Hvem bjuder mig nu ett svärd att slita de svidande band?» Hagen träder henne nära och lofvar att med säker hand utkräfva hämnd på Sigfrid. Brynhilda skrattar bittert åt hans svaghet gent emot Sigfrid. Hagen söker utforska, hur han skall kunna såras, då Brynhilda säger att han aldrig fegt vände sin motståndare ryggen; endast der vore han sårbar. »Och der han såras skall», utbrister Hagen. Gunther klagar öfver den sorg och skam, som drabbat honom, den till jämmer olycksfödde.» Med Sigfrid, som man nu vill döda, hade ju han svurit fostbrödralag. Men Hagen säger honom att detta brutits genom Sigfrids bedrägeri, och då han förespeglar honom att han med Sigfrids död vinner ringen och Nibelungens rätt, fäster han sig ej heller vid den sorg, som drabbar systern Gudruna genom Sigfrids fall, hvilket nu beslutas af alla tre.

Då de vända sig mot hallen, uträder bröllopståget; Sigfrid bäres på sköld, Gudruna i högstol. Trälar föra offerdjur upp mot höjderna, männen blåsa i horn. Kvinnorna uppmana Brynhilda att följa Gudruna, som leende helsar henne. Då hon hastigt vill draga sig undan, framträder Hagen och leder henne till Gunther, som äfven af männen upphöjes på sköld, sedan Brynhilda af honom förts till kvinnoskaran.

Tredje akten. *Första scenen.* Vild, skogig klippdal vid Rehn. De tre Rhendöttrarna simma omkring sjungande om sin förlust af Rhenguldet och hoppet om dess återvinnande genom den väntade hjälten. Man hör från höjden Sigfrids horn, då de hastigt dyka ned i floden. Sigfrid, fullt vapenrustad, synes i skogsbranten. En svartalf, säger han, har fört honom vilse, så att han ej hittar sitt jaktbyte. Rhendöttrarna dyka åter upp. Sigfrid betraktar dem leende. De lofva honom bytet, om han vill ge dem sin ring. Sigfrid nekar; »den blef», säger han, »min hjältelön och det gladde väl knappt mitt vif, om jag förspilde den.» Rhendöttrarna gäcka honom för hans svaghet och girighet och fly ned åt djupet. Sigfrid närmar sig stranden, då de åter dyka upp och nu spå honom för ringens skull döden »i dag som är». De simma sedan bort, sjungande. Hornskall höres från höjden. Sigfrid besvarar det muntert. Hagen och männen uppge Hojohå-rop från höjden, dem Sigfrid besvarar. Gunther, Hagen och männen stiga därefter ned i dalen.

Hagen bjuder att rasta der. Jaktbytet aflastas, dryckesvaror och dryckeshorn framtagas. Alla lägra sig. På Hagens fråga efter Sigfrids byte svarar denne skrattande, att han endast fann sjövildt, tre vilda vattenfåg'ar, som från Rehn sjöngo att han skulle bli dräpt i dag. Han har satt sig ned mellan Gunther och Hagen och dricker muntert, räckande hornet åt Gunther, som alltjämt är dyster till sinnes, hvarför Sigfrid hviskar till Hagen. »Brynhild tungt honom bryr.» Hagen uppmanar honom att sjunga sina öden. Alla lägra sig kring Sigfrid, som ensom sitter upprät, medan de andra äro i liggande ställning. Sigfrid berättar nu om Mime och Fafner, skogsfågeln och töckhjälmen samt hur han dräpte Mime. Männen fråga hvad fågeln mälde honom mera. Hagen, som drupit saften af några kryddor i ett dryckeshorn, räcker detta åt Sigfrid sägande: »Drick först, hjälte! Jag kryddat en kostlig dryck, som ditt minne till lifskraft skall väcka, att gammalt icke du glömmer.» Sigfrid dricker, och berättar nu om hur han vann Brynhilda, »hur i glöd mot sin barm han Brynhilda brännande slöt». Gunther utropar då: »Hvad hör jag?» Två korpar kretsa öfver Sigfrids hjässa och flyga vidare. Hagen utropar: »Förstår du ock dessa korpars skri? Blodräfst rådde de mig.» Han stöter derpå spjutet i Sigfrid, som vändt honom ryggen för att blicka efter korparne. Gunther och männen utropa förfärade: »Hagen, hvad djärfdes du?» Sigfrid höjer med båda händerna sin sköld för att krossa Hagen men störtar kraftlös öfver skölden till marken. Med yttrandet »Mened hämnats» drager sig Hagen långsamt uppåt höjden. Gunther är djupt gripen. Han och männen omgifva med tyst deltagande den döende. Sigfrid öppnar åter ögonen, kvädande en högtidlig dödssång, som slutar: »Säll jag går under. Saliga bäfvan! Brynhild sänder mig bud!»

Männen lyfta upp den döde på skölden och tåga, med Gunther i spetsen, uppför klippbranten. Månen bryter fram. Ur Rhen uppstiger ett töcken, och när det skingrats skåda'r man Gibikungarnas hall.

Andra scenen. Gibikungarnes hall likasom i första akten. Månen speglar sig i Rhen, Gudruna träder ut i hallen. Hon tycker sig höra Sigfrids horn. Hon lyssnar vid dörren till Brynhildas gemak. Öppnande den finner hon bädden tom. Det var sålunda henne hon såg skrida ned åt Rhen. Hon ämnar återvända till sitt gemak men stannar ängslig då hon får höra Hagens röst, som ropar: »Hojohå, vak upp! Jaktbyte bringa vi hem!» Man ser eldsken utifrån. Hagen inträder, utropande: »Upp Gudrun att hälsa Sigfrid! Den starke hjälten vänder hem.» Män och kvinnor ledsaga bestörta de med Sigfrids lik hemvändande. Gudruna vänder sig i stor ångest till Hagen, frågande: »Hvad har skett, hvad bringa de?» Hagen svarar: »Bytet för ett lystet vildsvin: Sigfrid, Gudruns döda man!»

Gudruna kastar sig med ett anskri öfver den döde Sigfrid. Kommen till sans anklagar hon brodern Gunther att ha dödat hennes make, men denne visar på Hagen såsom »det slemma vildsvin, som slog den ädle till döds.» Hagen träder fram fordrande som »helig bytesrätt, den han redligt vunnit», Sigfrids ring. Då Gunther vägrar utlemna den, såsom Gudruns arfvedel, tränger sig Hagen på honom. Det kommer till strid, männen tränga sig emellan, men Hagens spjut sträcker Gunther död till marken. Hagen vill nu gripa ringen, men då höjes hotande Sigfrids hand. Alla gripas af fasa.

Från bakgrunden framträder Brynhilda med högtidligt lugn, redan på afstånd yttande: »Stillen er jämmers jäsande svall! Den I alle förrådden — hans vif till rättsdom nu går.» Gudruna bryter ut mot Brynhilda att hon bragt dem denna nöd. Brynhilda svarar: »Osälla tig! Hans rätta gemål är jag, långt innan Sigfrid du såg.» Gudruna vänder sig då till Hagen, anklagande honom, som rådde henne gifva Sigfrid trolldrycken. Hon vänder sig nu från Sigfrid, böjande sig i smärta öfver Gunthers lik. Hagen står stum och trotsig, stödjande sig på sitt spjut. Brynhilda vänder sig nu med högtidligt allvar till männen och kvinnorna, uppmanande dem att stapla stockar till ett bål vid stranden af Rhen och att föra hit Sigfrids häst, »han» säger hon, »med mig sin herre må följa att dela min hjältes heliga ära.»

De yngre männen uppstapla ett mäktikt bål vid Rhenstranden. Kvinnorna pryda det med täcken och beströ det med blommor och välluktande kryddor.

Brynhilda, försjunken i anblicken af den döde Sigfrid, kväder en dödsruna till hans lof. På hennes vink lyfta männen Sigfrids lik upp på bålet. Tillika drager hon ringen af hans hand,

betraktar den länge och sätter den slutligen på sitt finger, sägande: »Förderfliga ring! Ditt guld jag endast till offer rör. — I, flodens simmande döttrar, hvad I begären ger jag er; utur min aska tagen den åter!» Hon vänder sig mot bålet, hvarpå Sigfrids lik redan blifvit upplyftadt, och rycker från en af männen ett väldigt bloss i det hon yttrar: »I korpar hasten, mälen eder herre, hvad här i hörden vid Rhen! När Brynhilds fjäll i faren förbi, åt Loge visen vägen åter till Valhall! Ty till gudars ände skymmer det nu. Så — väcker jag brand i Valhalls prunkande borg!»

Hon kastar branden på bålet, som hastigt antändes. Två korpar flyga upp och försvinna åt bakgrunden. Ett par män föra in hästen, af hvilken hon tar bort tygeln. Med tanke på Sigfrid slutar hon: »För evigt vi enas. Hejåhå, Grane! Flyg till din herre! Sigfrid! Sigfrid! Salig helsar jag dig!»

Hon svingar sig upp på hästen och rider in i bålet. Branden slår högt mot skyn och tycks fylla hallen med eld. När branden sjunkit syns ett glödande moln öfver platsen. Då det delar sig ser man Rhen, som stigit öfver bräddarne och hvars vågor öfver brandstället välla fram ända till hallen. På vågorna ser man de tre Rhendöttrarna simma fram. Hagen högst förfärad, kastar från sig spjut och sköld. Under utropet »Gif hit min ring!» kastar han sig som vansinning i floden. Woglinda och Wellgunda slingra sina armar om hans hals och drager honom ned i djupet. Flosshilda håller jublande upp den återfunna ringen. Genom molnen bryter ett norrskensliknande skimmer fram. Män och kvinnor betrakta det i stum rörelse, djupt gripna af hvad som skett. *)

Urbilden till Fra Diavolo.

(Forts. och slut.)

Allt högre sträfvade hans rastlösa själ. Då 1799 fransmännen inföllo i Italien, förvandlade sig röfvarhöfdingen småningom till en truppkommendant, lifvad af patriotisk hänförelse. Det lyckades honom att samla omkring 4,000 man kring sina fanor, hvilka hade till uppgift att kämpa och dö för konung Ferdinand af Neapel. Ministern för den nämnde bourbonske monarken, kardinal Fabricio Ruffo, utmärkte honom på alla möjliga vis, understödde honom med flere tusen dukater, och annullerade det af domstolen Fra Diavolo ådömda dödsstraffet; konungen utnämnde honom till och med till öfverste. Det måste räknas honom till ära, att han med sitt band utförde många tappra dater, och att återeröfringen af Neapel hufvudsakligen kunde tillskrifvas honom och hans band. Visserligen kunde ock tillräknas dem afskyvärda grymheter, som väckte förfäran och som dref den bättre delen af befolkningen öfver till det franska lägret. Äfven måste framhållas att han mästerligt förstod sig på att göra byte och företaga utpressningar af alla slag samt att under patriotismens täckmantel röfva ofantliga summor, hvilka han till större delen sedan fördelade åt sin trupp. Vid Terra di Livoro, Fondi, Velletti, Gaëta och andra orter utkämpade han lyckliga strider med fransmännen och aldrig blef han sårad, än mindre tillfångatagen, så att hans folk med en viss vidskeplig fanatism slöt sig till honom och ansåg honom osårbar. Med små truppafdelningar ilade han från ställe till ställe, öfverrumplade fienden, störde franska regeringens förbindelse mellan Neapel och Rom och omintetgjorde fransmännens herravälde i Neapel. Han visade vid alla dessa strider och andra tillfällen stor slughet och klokhet samt utpräglad taktisk och strategisk talang.

Som man vet blef den bourbonska dynastien år 1806 afsatt af Napoleon I, och den store korsikanaren utnämnde sin broder Joseph Bonaparte till konung öfver Båda Sicilierna. Denne tillträdde sin regering d. 30 mars nämnda år, och ehuru han redligt bemödade sig att genom talrika nyttiga reformer grunda sitt herravälde, hade han dock att börja med en svår ställning, då Fra Diavolos utskickade i hela landet upphetsade folket mot den främmande inkräktaren och i bergen samt vid pass i dalsänkningarna ofta gjorde ganska verksamt motstånd mot de napoleonska trupperna. Öfverallt uppviglades folkmassorna att kämpa för den afsatte konungen. Med konung Ferdinands och drottning Karolinas vetskap blefvo i Calabrien och Apulien, i Abruzzerna och Basilicata nya band organiserade, sammansatta af samhällets afskum och ställda under ledning af röfvare och mördare, sådana som Fra Diavolo. Drottning Karolina drog sig ej för att till Fra Diavolo, den för dubbelmord dödsdömde, skrifva ett egenhändigt bref, kallande honom »Mio generale e mio amico».

Detta hulda beskydd af hans drottning, smickrade ej litet »generalens» fåfänga och äregirighet. Han började också spela rollen af kung Ferdinand, ty han utfärdade i den afsatte monarkens namn proklamationer till befolkningen, anropande den om trohet och lydnad för landsfadern med uppfordran att förjaga främlingarna och ställande i utsikt glänsande belöningar. Likasom med drottningen stod Fra Diavolo äfven i förbindelse med bourbonernas minister, Kardinal Ruffo, äfvensom med de berömde engelske amiralerna Horazio Nelson och Sidney Smith. Med dessa inlät han sig i korrespondens och personligt sammanträffande, blindt åtlydande alla, om än så grymma, befallningar från denna med bourbonerna förbundna makt.

Joseph Bonaparte måste anlita sina bästa trupper för att krossa det motstånd, som gjordes honom af Fra Diavolo; slutligen blef »generalens» kår vid intagandet af Sora, d. 24 sept. 1806, nästan alldeles upprifven af fransmännen, och med yttersta nöd kunde den besegrade anföraren med en liten skara af sitt folk undkomma och draga sig tillbaka till Abruzzerna. Då han härifrån sökte fly på ett fartyg, blef han gripen. Lyckan, som så länge stått honom bi, blef honom nu otrogen. Alla, för hvilka han gjort så mycket, kung Ferdinand, drottning Karolina, amiral Nelson, lady Emma Hamilton, gift med engelska gesandten vid Neapolitanska hofvet, — alla öfvergåfvo honom och gjorde ingenting för hans räddning. Den franska krigsrätten, hvars president var general Hugo, den berömde Victor Hugos fader, dömde honom till döden men icke för deltagandet i revolutionen utan för hans tidigare missdåd. Han fick sålunda ej dö för kulor och krut utan blef hängd i Neapel d. 12 nov. 1806.

Inför krigsrätten gaf »general» Fra Diavolo vältaligt uttryck åt sin harm öfver det »förräderi», som öfvats mot honom af dem, för hvars sak han offrat lif och blod; på den anklagelseskrift, som förevitade honom onämnbara grymheter, svarade han att han ingenting gjort af egen drift utan allt på föranledning af konungen och drottningen af Neapel samt de båda brittiska amiralerna; han fordrade derför såsom en politiskt anklagad en undantagsställning för sig. Men hans död var beseglad och all hans vältalighet tjänade till intet.

Fra Diavolo var en undersätsig, kraftigt byggd gestalt med mörka blixtrande ögon och mycket talför; han hade i sig något imponerande, och hans folk slöt sig hängifvet till honom. Såsom de från honom bevarade och i släkten Pezzas ego befintliga skrifter intyga hade han lätt för att uttrycka sig och efterapade skickligt proklamationer, bulletiner och uttalanden af Napoleon I. För betydenheten hos den i sitt slag enastående, om också med förbrytareanlag utrustade mannen talar den omständigheten, att general Hugo i sina 1823 utgifna memoarer ger högsta erkännande åt Fra Diavolos personlighet, tapperhet och militäriska talang. Han betonar uttryckligen, att oöfvervinnerliga politiska hänseenden fordrat afrättandet af röfvarchefen, som annars sluppit undan med mångårigt fängelsestraff.

Den bourbonska dynastien, som 1813 åter besteg Neapels tron, kände sin förpliktelse mot den afrättades minne, hvilket bevisas deraf att Ferdinand åt Fra Diavolos efterkommande bestämde höga pensioner och utfärdade en pro-

*) Denna redogörelse för dramats innehåll är en resumé af den tryckta texten. Möjligen förekommer några ändringar häri vid utförandet på vår operascen.
Red.

klamation, hvari han framhöll de stora förtjenster »generalen» inlagt för frihet och fosterland.

Länge efteråt blef i Italien genom legender, sånger och romanser bandchefens »grufliga» tapperhet och ära besjungen. För icke länge sedan utkom en omfångsrik bok med en mängd illustrationer af Bruto Amante, hvilken sökte försköna hjeltens i den Auberska operan laster och förbrytelser, i honom seende allenast den politiske missdådaren, som kämpade »pro aris et focis», för hus och hem, familj, kyrka och fädernesland, ställande honom i paritet med andra partigängare, som, om äfven med betänkliga medel, dock med stor skicklighet bekämpade främmande herravälde i Italien.

Musikpressen.

På M. Th. Sjögrens förlag, Lund, har utkommit:

för piano, två händer:

Wejdling, Henning, R.: *Sigyn*, Hambo, tillegn. frkn. Sigyn von Konow; 60 öre; — *Klappande hjärtan*, Polka Militaire; 75 öre.

——

Den ofvannämnda dansmusiken af den bekante danskomponisten kan rekommenderas såsom god dansant balmusik.

Litteratur.

Die vereinigte musikalische Wochenschriften. N:o 3 innehåller: H. Daffner: Über die Instrumentalpraxis im 18 Jahrhundert (forts.) — J. Schuch-Graz: Dr. Wilhelm Kienzl (zum 50 Geburtstage, med porträtt och musikbilaga: »Stille», sång med piano); — N:o 4 Über die Instrumentalpraxis etc. (slut); C. Mennicke: Fahrende Leute? — N:o 5 M. Chop: Der deutsche Militärkapellmeister und die deutsche Militärmusik; L. Wallner: Biographie von César Franck oder der Fall d'Indy; A. Eccarius-Sieber: Cyrill Kistler † — N:o 6 fortsättning af artiklar i N:o 5 jämte en teckning öfver Altenburg i Weimar, Tagesgeschichtliches etc.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

Jan. 30, Febr. 3. Verdi: *Trubaduren.* (Leonora: fru Hellström).
Febr. 1. Donizetti: *Leonora.*
» 2. v. Flotow: *Martha.*
» 3. Balett: *Askungen* (matiné).
» 4, 14. R. Wagner: *Rhenguldet.* (Loge: dr. Briesemeister, gäst; Fricka, Freja, Erda: fruar Claussen, Lindberg, Mandahl; Wotan, Donner, Froh: hrr Forsell, Svedelius, Malm; Alberik, Mime, Fasolt, Fafner: hrr Stiebel, Ericson, Wallgren, Sellergren; Woglinda, Wellgunda, Flosshilda: fru Bartels, frkn. Hulting, Edström).
Febr. 6. Puccini: *Bohéme.* (Mimi: fru Hellström).
» 8. Donizetti: *Regementets dotter;* Leoncavallo: *Pa azzo.* Canio: hr Briesemeister, gäst; Nedda: fru Bartels; Tonio, Beppe, Silvio: hrr Forsell, Schwerback Oscár).
» 9. Saint-Saëns; *Simson och Delila.* (Delila: frk. Edström; Simson, Dagons öfversteprest Abimelek, en gammal hebré: hrr Nyblom, Wallgren, Söderman, Sellergren; två Filisteer: hrr Ericson, Bröderman).
» 10. Tschaikowsky: *Eugen Onegin.* (Filipjevna, Saretzki: frk. Karlson, hr Stiebel).
» 11, 15. Rossini: *Barberaren i Sevilla:* (Rosina, Marcellina; frkn. Hesse, Karlsohn; Grefve Almaviva, Figaro, Bazil, doktor Bartholo, Fiorello: hrr Ödmann och M. Strandberg, Forsell, Wallgren, Stiebel, Grafström).
» 16. *3:e Symfonikonserten.* 1. H. Alfvén: Symfoni n:r 3, D-dur; 2. Tschaikowsky: »Romeo och Juliette, uvertyrfantasi; 3. J. Sibelius: »Pohjolas dotter», symfonisk fantasi; 4. Aug. Enna: Uvertyr till »Cleopatra». Dirigenter: hrr H. Alfvén, A. Järnefelt.

Oscarsteatern.

Febr. 1—16. Lehár *Den glada änkan.* ($^{15}/_{2}$ 25:te gång).
» 3, 10. *Vermländingarne* (matiné).

Östermalmsteatern.

Febr. 1—16. *Fänrik Ståls sägner.*

Musikal. akademien.

Febr. 2. Brüssel-kvartettens 2:a konsert: Beethoven, kvartetter, 1: op 95, F-moll; 2: op. 132, A-moll; 3: op. 18, no 5, A-dur.
» 5. Konsert af lady Hallé' (Wilma Neruda). Biträdande: frk. Ellen Beck, hr Adolf Wiklund.

Vetenskapsakademien.

Febr. 4. Konsert af fru Irmiza Recke. Biträdande: fru Munthe-Sandberg, fru Mally Högberg, frk. Sigr. Almquist.
» 12. Konsert af violin. Israel Hägerstrand. Biträdande: fru Mally Högberg, pian. John Cederlund.
» 13. 2:a Kammarmusikafton af frök. Märtha Ohlson, hrr Ax. Runnqvist, C. Lindhe. Biträdande: hr G. Molander. 1. Enrico Bossi: Trio sinfonico, D-dur, op. 1-3; 2 Mozart: Divertimento Es-dur (komp. 1788) för violin, viola, violoncell; 3. A. Dvoràk: Pianokvartett, Es-dur, op. 87.

Vasa-kyrkan.

Febr. 8. Populär konsert af lady Hallé. Biträdande; frk. Ellen Beck, hrr Tor Aulin, Ad. Wiklund.

——

Vid uppförandet af »Trubaduren» d. 30 jan. utfördes Leonoras parti af fru Hellström, icke af fru Lindberg, såsom det uppgafs i förra numret. Dr Briesemeister har under sitt nuvarande gästspel uppträdt två gånger i sin glansroll, Loge i »Rhenguldet», och en gång som Canio i »Pajazzo», hvilken roll han utförde i sept. 1903, då han gästade vår opera, äfvensom 1901 vid sitt första uppträdande här. Fru Bartels utförde nu Neddas roll i sistnämnda opera och redde sig väl med dess koloratur i fågelarian. Hr Nyblom, har i slutet af januari med Don José i »Carmen» åter börjat tjenstgöra vid operan och sedan äfven sjungit Simsons parti. »Barberaren i Sevilla», Rossinis äkta buffaopera, som med sin genialiska, spirituella och melodiska musik alltid måste skänka hvarje fördomsfri, sann musikvän en glad och njutningsfull afton, har återupptagits med delvis ny rollbesättning. Sålunda gafs Rossina första gången af fröken Hesse, som med lif och behag återgaf den unga spaniorskan, om än apparitionen var något nordisk. Äfven med rollens rätt fordrande koloratur redde hon sig väl. Den i lektionsscen ofta använda »skuggarian» ur Meyerbeers »Dinorah» borde dock utbytas med en aria som passar bättre i stycke med operan, om nu en sådan nödvändigt skall »inläggas» i densamma. Herr Ödmann är egentligen ej koloratursångare men lyckades ej illa med lösandet af sin vokala och dramatiska uppgift, helst som hans stämmas behag ännu ej förlorat sig. Han utförde ock rollen med samma framgång hos publiken nu, som första gången 1884 och för sjutton år sedan, senaste gången som vi tro. Länge och väl på senare tiden har den uppburits af hr Max Strandberg, som vid operans 2:a uppförande denna gång måst rycka in och ersätta herr Ödmann, hvilken fått sjukdomsförhinder. Ny var hr Stiebel som doktor Bartholo, men han hade ej fått rätt buffasyn på denna figur, som af hr Söderman, hans företrädare, fått mera stil. Herr Forsell blef lifligt hyllad som Figaro, hans första debutroll. Om operans i dessa dagar gifna tredje symfonikonsert få vi i nästa nummer yttra oss, den gafs för fyld salong och med riktigt bifall. »Den glada änkan» har firat silfverbröllop på Oscarsteatern. Ett försök å vår sida att göra dess bekantskap strandade af brist på tid att vänta i den stora kön framför biljettluckan vid 25:te föreställningen. Som matinèpjeser har å denna teater fortfarande gifvits »Vermländingarne» och å Svenska teatern »Bröllopet på Ulfåsa».

Konsertrevy. Om de i förra numret nämnda konserter, för hvilka af bristande utrymme då ej kunde närmare redogöras, må nu detta i korthet ske. Efter kronologisk ordning komma vi då först till konserten d. 22 jan. i Vetenskapsakademien af det holländska paret,

sångerskan Geertruida Vogel-van Vladeracken och dr. Niel Vogel, violinist. Sångerskan förenade med ett behagligt yttre en vacker men ej stor stämma samt sjöng smakfullt och anspråkslöst Beethovens Adelaide, Mozarts »Veilchen» och sånger af Schubert, Brahms, Hiller samt franska och holländska sånger. Dr. Vogel inledde konserten med Tartinis »Trille du diable», spelad med ren ton och god teknik. Tillsammans spelade båda sedan en vacker, enkel Sonatine af Dvorák, hvarjemte violinisten utförde med pianoackompanjemang Adagio af F. Ries och Mazurka af Mlynarski. De båda anspråkslöst uppträdande konsertgifvarne vunno mycket bifall.

Miss Tracay visade sig på sin senaste konsert här jemte frk. Mary Olson i Musikal. akademien fortfarande i besittning af de goda egenskaper som sångerska, hvilka hon förut ådagalagt, en vacker stämma, särdeles i mellanregistret, och konstnärlig röstbehandling, speciellt i behaglig mezzavoce och legato. Sångprogrammet var något enformigt med gamla sånger af Gluck, Bach, Mozart, Martini, Rameau. De biträdande unga fransmännen, hrr Mangeot och Angiéras, inledde konserten med Andante, och Allegro ur en Sonat för violin och piano af César Franck och medverkade sedan i en Cantate »Diane et Acteon» af Rameau, sjungen af miss Tracey, och en aria ur Saint-Saëns' opera »Le timbre d'argent» för sopran, violin och piano. Fröken Olsons pianospel vittnar om stor teknisk färdighet och smak i anslag och föredrag. Hon spelade solo Bach-Tausigs Toccata och Fuga, D-moll, Chopins Scherzo H-moll och Schumanns Carneval, hvilkas många på programmet angifna delar borde vid föredraget mera skiljas för att åhörarne skola kunna åtskilja dem. Den talrika publikens varma bifall framkallade äfven extranummer.

Fru Mally Högberg skördade genom sin präktiga stämma och sitt vackra föredrag rikt bifall på sin »Romansafton» d. 30 jan. Äfven hennes medhjälpare, löjtnant Elfgren, som tillkännagifvit röstinnehavsdisposition, fick en vacker lott af bifallet, hvartill hans vackra stämma och ett smakfullt föredrag berättigade. Fru Högberg inledde sparén med Schuberts »Gretchen am Spinnrade» men utmärkte sig mest i föredraget af Peter Cornelius' »Brautlieder» och vidare sånger af R. Strauss, Sjögren, Stenhammar och Peterson-Berger. Löjtnant Elfgren sjöng tre sånger af Brahms och derefter sånger af Sjögren och Peterson-Berger.

Brüssel-kvartetten spelade på sina båda konserter i Musikal. akademien för fylld salong. Alltsedan dess första uppträdande här 1902, då denna tidning meddelade artisternas porträtt och biografier, ha vi lärt att uppskatta denna kvartetts nu öfverallt erkända försiklassiska värde. Första konserten inleddes med Schuberts härliga D-mollkvartett, hvari särdeles Andantet (»Der Tod und das Mädchen») med sina variationer tjusade åhörarne. Efter Mozarts kvartett, D-dur, följde till sist Tschaikowskys underhållande D durkvartett op. 11 med det undersköna Andantet. Den andra konserten var egnad åt Beethoven, hvars trenne stråkkvartetter op. 95, F-moll, op. 132 A-moll och op. 18 n:o 5, A-dur, spelades på ett sätt, som väl knappast kan öfverträffas.

(Forts.)

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern »Ragnarök» lär få sin premiär i slutet af denna eller början af nästa månad. Personalen har omnämnts i n:o 1 af denna årgång. I Gunthers roll skola hrr Forsell och Wallgren alternera. Valtraute utföres af fru Claussen, Nornorna af fruar Bartels och Claussen samt frk. Edström, Rhendöttrarna af fröknar Lagergren, Hesse och Edström.

Under inöfning äro Verdis »Othello» och Ferarris». »De nyfikna fruarna».

Dresdner Gewerbehaus-orkestern ger två konserter i Musikaliska akademien i midten af mars.

Två franska konstnärer, den utmärkte violisten Jacques Thibaud och pianisten Lucien Wurmser, förbereda en konsert den 11 mars i Musikaliska akademien. Den senare konserterade här här i slutet af dec. 1901 tillsammans med sångerskan Eléonore Blanc.

Konsertföreningen ger sin 4:de och sista abonnemangskonsert med orkester lörd. d. 23 febr. i Musikaliska akademien med biträde af pianisten Adolf Wiklund som solist:

Två kyrkkonserter gåfvos söndagen d. 17 d:s. Den ena, matiné i Katarina kyrka till för Stockholms brefbärares änke- och pupillkassa med biträde af frök. D. Hesse och hr John Forsell, konsertmästare Tor Aulin, dir. Albert Lindström och Bellmanskören under dir. Åkerberg ledning. Den andra konserten för distriktlogen I. O. G. T. i Gustaf Vasa-kyrkan, under medverkan af fru Carolina Östberg, dir. A. Lindström, hr Sven Blomkvist (violin), Typografföreningens sångkör och Kgl. Flottans musikkår.

Fru Dagny Grunert, sångerska från Köpenhamn, ger konsert här d. 21 d:s i Vetenskapsakademien med biträde af frök. Märtha Ohlson.

Direktör Gustaf Hägg har af musiksällskapet Concordia i Gefle, hvilket säges vara det äldsta i Sverige, blifvit kallad till hedersledamot.

Musikdirektör Carl Bohlin och hans fru, sångerskan Davida Afzelius-Bolin, afresa i dagarna till Wien. Hr Bohlin skall under vårterminen studera sång för prof. August Iffert.

Eugen d'Alberts konsertprogram upptager d. 4 mars nummer af Bach-d'Albert, Beethoven, Chopin, Schumann, Eugen d'Albert, Sgambati; d. 6:te af Beethoven, Mozart, Scarlatti, Chopin, Schumann, Tschaikowsky, Saint-Saëns, Sinding, E. d'Albert; d. 8:e af Brahms, Beethoven, Chopin, Liszt, Grieg, Schubert, Raff, Rubinstein och Strauss-Tausig.

Malmö. Rönnbladska sällskapet uppförde här för första gången i Sverige »Norrlänningar», folklifsbild i 4 akter af Vald. Lindholm, musik af Herman Joëll i arrangement af kapellmästare A. Lundin. Publikens bifall steg med hvarje akt.

Nyligen har här bildats *Skånska musikerförbundet* af ett 30-tal musiker från olika delar af provinsen.

(Öfriga notiser, äfven från grannlanden måste sparas till följande nummer.)

Musical Times och första svenska musikfesten. Bland utländska tidningsmän, som voro inbjudna att öfvervara nämnda musikfest, var äfven redaktionen af »London musical Times», hvilken dock ej veterligen accepterade inbjudningen. Karakteristiskt nog för det engelska musikaliska vetandet är den notis, som bemälta tidning haft om vår musikfest och våra musikförhållanden. Så här lyder den: »Stockholm. Den första svenska musikfesten hölls här den 30—31 maj och 1 juni, under anförande af hrr Tor Aulin, Nordqvist och Henneberg. Programmet innehöll endast svenska tonsättares verk, och man kan ej nog förundra sig öfver huru det var möjligt att egna tre dagar åt en nationel konst, om hvilken man i England ej känner det ringaste».

Rättelser.

I Anteros' musikbref från Roma. Sv. Musikt. n:o 1, förekomma några mest på grund af svårläst stil uppkomna tryckfel, hvilka af förf. påpekats.

Sid. 3, sp. 2, r. 23 ndfr står i förenade, läs: förenande; r. 7 nedfr står: Madame, läs: Madama; r. 4 ndfr står: »I Regio», läs »Regio»; sp. 3, sid. 9 uppfr. står: bravuroll, läs bravurroll; r. 30 uppfr. står: varietésångerskan, läs: variétésångerskan; 32 uppfr. står: utsmyckat, läs: utsmyckadt; r. 47 uppfr. står: plötligt, läs: plötsligt; Sid. 4, sp. 1 rad. uppfr. står: hennes, läs: hennes utförande af den; r. 16 står: den, läs: dess; r. 17 står: sonette, läs: sonetto; r. 25 uppfr. står Romaldo Gastaldori, läs: Romualdo Gastaldon; r. 31 uppfr. står: armore, läs: amore: r. 33 uppfr. står: Virgelio, läs: Virgilio; r. 13 ndfr. står: Virgelios, läs: Virgilios; sp. 2, r. 6 uppfr. står: först, läs: förts; r. 8 uppfr. står: nyheten, läs: nyheten —; r. 41 uppfr. står: Quirinal, läs: Quirinale, r. 54 uppfr. står: den lille; läs: denne så rikt begåfvade.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **27:de** årgången. — *För hvarje musikaliskt hem,* utgifves 1907 efter samma plan som förut, innehållande ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** med ***biografier*** etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris ***5 kronor*** pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården,*** i ***bok- och musikhandeln,*** å posten och tidningskontor. ***I landsorten*** bäst å ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

J. G. Malmsjö
PIANINON
FLYGLAR
Göteborg.

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af *Fr. J. Huss.* Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos *Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.*

Festmarsch

för piano af
Gustaf Hägg.

Denna vackra och ståtliga marsch kan köpas eller rekvireras å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.

Pris 50 öre.

Svensk Musiktidning

inbindes i starka klotband med guldpressning för 1: 50 pr årg. om man hänvänder sig till A. F. Högbergs Bokbinderi, 22—24 David Bagaresgata.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntryckes-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, I tr öfv. gården.

Frans J. Huss.

Albumblad.

5 melodiska tonstycken
af
Adrian Dahl.

(Romans. Humoresk. Perpetuum mobile. Aftonstämning. Marche triomphale). — ***Prisbelönt musikbilaga*** — finnes till salu à 1 kr. å Svensk Musiktidnings expedition.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu

MELODISKA
MINNESBLAD

4 Pianostycken — *Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

Tyra Nissen,

elev af fröken Signe Hebbe och fru Anna Levertin, meddelar undervisning i sång. — Ref. Fröken Signe Hebbe.

Telef. Östermalm 24 56.

Skeppargatan 22.

Svensk Musiktidnings MUSIKBILAGA

1904

finnes att köpa, pris 1 kr., och innehåller vackra ***Pianostycken*** *af* **Gustaf Hägg, Theodor Kirchner, Ignotus** *samt en sång af* **A. M. Myrberg.**

I bok- och musikhandeln finnes att tillgå

Schumann-Album

med porträtt af

Robert Schumann.

Pris kr. 1: 25.

Innehåll:

Pianostycken: ***Inträde i skogen*** — ***Jägaren på lur*** — ***Fughetta*** — ***Småstycke*** — ***Fantasi-Dans*** samt Sång: ***Folkvisa*** med svensk och tysk text.

J. LUDV. OHLSSON

STOCKHOLM
Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

INNEHÅLL:

Eugen d'Albert (med porträtt). — »Ragnarök» (»Götterdämmerung»). Musikdrama i 3 akter med förspel af Richard Wagner. Textinnehåll. — Urbilden till Fra Diavolo (forts. och slut.) — Musikpressen. — Litteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten. — Rättelser. — — Annonser.

Gustafson & Påhlsons Boktryckeri, Stockholm 1907.